

MAURITANIË. DIT IS AFRIKA.

We reizen via Casablanca en Dakar (Senegal) naar Mauritanië. Moe maar vooral bezweet (49 graden) komen we diep in de nacht aan. De muezzin roept op tot het Fajar (ochtend)gebed. We klimmen in het donker in de boomstam en varen door een dikke laag zoemende muggen naar de overkant. Geen douane te zien. Te heet en te veel muggen? We klimmen aan wal en ik glijd met modderige blote voeten over de nat geworden aarde. De stekels prikken fiks in het dun geworden vel. Dom, dit alles alleen omdat ik mijn birkenstocks wil sparen... We brengen de bagage binnen, hangen buiten de klamboe op, rollen op onze mat in enkele minuten uitgeput in slaap. We zijn er. Dit is Afrika.

De telefoon rinkelt en verschrikt vraag ik me even af waar ik ben. Demba neemt op en ik hoor de ongeruste stem van Lay. Zijn dochttertje van vijf is heel ziek, of we snel willen komen. Ik sta al naast mijn 'bed'. Demba zoekt zijn sleutels en gaat op weg om onze auto uit het stof van bijna vier maanden geduldig wachten te halen. Even later zijn wij moe en zwijgend op weg. De EHBO-koffer achterin. Demba manoeuvreert de auto door het mulle zand. We zitten vast, en nog eens, en nog eens... Dan, met mijn koffer in de hand, lopen we snel het erf op. Met sombere gezichten worden we ontvangen. Ik zie dat Lay moeilijk zijn tranen kan bedwingen. Zijn we te laat? Hij bedankt Demba voor zijn komst. Hij schudt mij de hand, en nog eens, en nog eens. 'Ze maakte mij aan het huilen', zegt hij fluisterend. 'Ik wist het niet, echt niet, ik wist het niet. Niemand vertelde mij dat ze ziek was, een bult had in haar nek... Ik wist het niet... Ik vond haar zo. "Papa, waarom kwam je niet?" Dat waren haar woorden. Te laat, te laat.'

We lopen samen naar de kamer naar de moeder van het meisje. De mannen druppelen het erf op, in een enkel uur zijn alle dorpsgenoten er, samengepropt op het erf. Er gaat water rond in kalebassen. Er komen mensen uit de dorpen uit de omgeving om het verdriet te delen. De mensen delen hun herinneringen over dit kleine meisje. Ze vertellen de kinderen dat God haar is komen halen. De mannen gaan de Koran lezen. Twee wijze mannen maken onhandig van ongebleekt katoen een zak op de maat van het kindje. Het graf is al gegraven door de broers van Lay. De zak wordt boven de touraye gehouden en krijgt zo een zoete zachte geur, rust zacht lief kind. Ze wordt naar de begraafplaats gedragen en voorzichtig in de kuil gelegd. Zand erover.

De mannen keren met gebogen hoofd terug naar het erf. De vrouwen huilen. Dit is Afrika.

We rijden terug naar ons dorp. De zon is onder en we gaan vroeg op onze slaapmat. Moe en verdrietig. Na een paar uur wordt er op mijn arm getikt. 'Binta moet een baby krijgen', fluistert de stem van Djenneba. Binta is haar dochter. In een paar tellen sta ik naast de slaapmat, pak mijn koffer en loop de hut binnen. Het is er broeierig heet. Het zweet gutst langs mijn wangen en druipt uit mijn ogen. Een paar uurtjes later, als de muezzin oproept tot het Fajar (ochtend)gebed, is er een nieuw kindje geboren. Dit is Afrika

Het mes boven het hoofdje is om alle eventuele boosheid de weg af te snijden

Warme groet uit Afrika, Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org